

De Italiaanse minnaar

Judith Lennox bij Boekerij:

Het winterhuis
Schimmenspel
Voetstappen in het zand
Schaduwkind
Bloedzusters
Het zomerverblijf
Wilde aardbeien
Voor mijn zussen
Moederziel
Stilte voor de storm
Het hart van de nacht
De Italiaanse minnaar
Oude vrienden
De laatste dans
Een verliefde vrouw

Judith Lennox

*De Italiaanse
minnaar*

Welke prijs kun je betalen voor de liefde?

Eerste druk 2011
Derde druk 2018

ISBN 978-90-225-8427-9
ISBN 978-94-475-1626-2 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Italian Lover*
Oorspronkelijke uitgever: Headline Publishing Group
Vertaling: Titia Ram
Omslagontwerp: © Johannes Wiebel | punchdesign
Omslagbeeld: GabiPott/photocase.de en Shutterstock.com
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2011 Judith Lennox
Nederlandstalige uitgave © 2011 Meulenhoff Boekery by, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Zomer in villa Millefiore, 1933

Het was de bedoeling dat iedereen in de villa lag te rusten. Zowel mama als mevrouw Hamilton geloofde dat het de constitutie ten goede kwam om na de lunch even te gaan liggen. Tessa vond rusten tijdverspilling, dus ze pakte haar zonnehoed en ging naar buiten.

Villa Millefiore was in het begin van de negentiende eeuw gebouwd. De kleur op de gestuukte muren was verbleekt tot licht okergeel; langs de achtermuur groeiden blauweregen en druiven. De marmeren vloer in de hal van de villa was zelfs op de heetste dagen donker en koel. In de zomer stonden de deuren die eraan grensden altijd open zodat de lucht erdoorheen kon stromen.

Tessa was zeventien. Haar moeder Christina en haar zusje Frederica van twaalf woonden al vier jaar in de villa, sinds de vader van de meisjes, Gerald Nicolson, was overleden. Tessa en Freddie hadden nog nooit zo lang in hetzelfde huis gewoond. Gerald Nicolson was kunstenaar, en zijn zoektocht naar succes en erkenning had het gezin door heel Europa gedreven. Mevrouw Hamilton, een oude vriendin van Christina, had haar na het overlijden van Gerald uitgenodigd met de meisjes te komen logeren en ze waren er om de een of andere reden gebleven. Toen ze net in de villa woonden hadden Tessa en Freddie de enorme, donkere kasten, de smalle raampjes met tralies ervoor en de uilen die in de nabijgelegen bossen krasten zo eng gevonden, dat ze samen op één kamer waren gaan slapen.

Mevrouw Hamilton was een Engelse dame van midden zestig.

Het gerucht ging dat de man van mevrouw Hamilton Engeland had moeten verlaten na een indiscretie met een aantrekkelijke lakei. Het huwelijk van het echtpaar Hamilton was een *marriage blanc*, een poging om respectabiliteit uit te stralen, en er waren geen kinderen. Na de dood van meneer Hamilton was zijn weduwe blijven wonen in haar enorme villa, op een uitgestrekte heuvel die uitkeek over Fiesole, waar ze voor de Engelse bewoners van Florence lunches organiseerde en waar waterige soep en stoofpot van twijfelachtige afkomst werden geserveerd.

Wijnen meneer Hamilton was verzamelaar geweest, maar spijtig genoeg voor zijn verarmde weduwe geen gewiekste. De villa stond vol buitenissige en onverkoopbare schatten: een marmeren buste van een man, meer dan levensgroot en zonder neus; een portret van een jongen die op een mandoline met gekleurde linten speelde; en een ingelijste foto van een papegaai. Op de foto stond in vervaagde inkt geschreven: ‘Liefste Bobo, een vriend in tegenspoed’. In de kamers waarin gasten werden ontvangen hing een sfeer van vergane glorie. De met zijde beklede banken waren sleets, voor de ramen hingen damasten gordijnen die door de motten waren aangevreten en de allegorische fresco’s op de muren bladderden. De hoge plafonds zaten zo vol scheuren dat er af en toe wolkjes pleisterstof naar beneden dwarrelden. In de meest afgelegen delen van het pand had het verval de oude grandeur bijna volledig verdrongen. De kamers daar waren al jaren in onbruik, de meid negeerde ze, en het was er net of ze zich tevreden nestelden in het stof dat was neergedwarreld.

Vanaf het terras achter het huis kon Tessa de terracottakleurige daken en koepels van Florence zien liggen, glinsterend in de heiige nevel van hitte. ’s Avonds bereikte het geluid van de kerkklokken de villa op de heuvel. Tessa rende de stenen trap van het terras af en een pad op dat tussen een muur van buksbomen en cipressen door liep. Aan een kant van de tuin lagen een moestuin en een boomgaard; aan de andere kant stonden eikenbosjes die werden omringd door laurier. Achter de tuin lagen wijn- en olijfgaarden

die ooit bij de villa hadden gehoord, maar die al lang geleden waren verkocht om de rekeningen te kunnen betalen.

Tessa was dol op de tuin van villa Millefiore. Er waren overal hoekjes en boogjes waarachter je zomaar op iets heel bijzonders kon stuiten: een laantje met pioenrozen, een border vol enorme witte lelies waarboven dikke bronskleurige motten als kolibries zoemden, of een vijver vol goudkleurige karpers, met een schelpvormige fontein, die stroompjes water recht omhoog spoot. Overall klonk het geluid van water, dat in een strak gordijn achter de zeemeermin in haar grot stroomde en via smalle kanaaltjes uiteindelijk samenkwam in een diepe, ronde vijver, waar een stenen zeemonster met zijn staart vol schubben om zich heen sloeg, terwijl er water uit zijn open bek liep.

Tessa trok haar sandalen uit en liep blootsvoets over de bovenrand van een muurtje dat om de vijver stond. Langs de muur stond een hele rij standbeelden. Tessa wist niet meer of het muzen of nimfen waren. Hun witte borsten en bolle billen waren bedekt door schaarse marmeren gewaden. Hun vingers grepen vruchteloos naar de ontsnappende flarden stof. Tessa vond dat ze karakterloze, stomme gezichten hadden.

Onder haar zomerjurk droeg ze haar badpak. Ze trok haar jurk over haar hoofd uit en legde hem op het muurtje. Toen dook ze het water in.

De vijver was diep, ruim drie meter. Mevrouw Hamilton had haar verteld dat de huishouding er in periodes van grote droogte water uit had gedronken. Tessa hoopte maar dat ze het eerst hadden gekookt, want het stikte van het wier in de vijver. Ze dook er altijd in zonder erover na te denken, bijna als in een reflex, voor ze tijd had om zich voor te stellen hoe die zachte, kleverige draden wier, die als spinnenwebben tussen haar vingers en tenen wriemelden, aan haar lichaam voelden. Het water onder de oppervlakte was donkergroen en troebel. Midden in de vijver stond de stenen pilaar waarop het beeld van het zeemonster steunde. Toen het gezin Zanetti op bezoek was geweest,

hadden ze een wedstrijdje gedaan wie er het vaakst om de zuil kon zwemmen zonder boven te komen om lucht te happen. Guido had gewonnen; Tessa zag zijn lenige, donkere lichaam nog voor zich in het water.

Het gezin Zanetti – de tweeëntwintigjarige Guido, zijn achttienjarige broertje Alessandro, die ze Sandro noemden, en hun veertienjarige zusje Faustina – was bevriend met het gezin Nicolson en mevrouw Hamilton. Guido's vader, Domenico, was de minnaar van Tessa's moeder. Dat had Guido vorig jaar aan Tessa verteld, waarop Tessa het weer aan Freddie had verteld. Tessa en Freddie hadden er geen van beiden moeite mee dat hun moeder en Domenico elkaar hadden gevonden. Domenico maakte mama gelukkig, op een manier waarop hun vader, die een opvliegend karakter en een scherpe tong had gehad, dat nooit had gedaan. Tessa had de neiging haar moeder, van wie ze erg veel hield, te beschermen. Domenico Zanetti was de eigenaar van een zijdeatelier in het San Frediano-district in Florence. Zijn vrouw, Olivia, had een lang gezicht en een kleine boezem. Haar bruine en crèmekleurige japonnen vielen ondanks de goede kwaliteit niet mooi om haar lange, magere lichaam: kraagjes hingen af over haar hoekige schouders en gekreukte mouwen vielen over haar knokige vingers. Als iemand ernaar zou hebben gevraagd, zou Tessa haar koraalroze of zeegroen hebben aangeraden, kleuren die Olivia's grauwe huid veel beter zouden doen uitkomen. Tessa vermoedde dat Guido haar over haar moeder en zijn vader had verteld om haar te choqueren. Als dat zo was, had het geen effect gehad. Tessa was opgegroeid tussen de voortdurend wisselende populatie van schilders en dichters in Italië die de beklemmende mistroostigheid van hun Noord-Europese thuislanden waren ontvlucht en er was maar weinig wat haar choqueeerde.

Haar longen ontploften bijna en daarom zwom ze naar het smaragdgroene licht aan de oppervlakte. Toen haar hoofd boven water kwam, hapte ze naar adem. Met gesloten ogen zwom ze

op haar rug rond. Ze gingen die avond bij het gezin Zanetti eten. Tessa zou haar nieuwe violetkleurige zijden jurk aantrekken, en Freddie haar amandelroze. Domenico Zanetti had mama de stof gegeven, die was geweven in zijn atelier, en mama en Tessa hadden de jurken gemaakt. Tessa was dol op mooie kleding; als ze de kans kreeg verslond ze modebladen en ze was een uitstekende naaister. Ze besloot mama te vragen of ze haar Wakeham-granaten erbij mocht dragen. Ze waren van mama's grootmoeder geweest en behoorden tot de weinige sieraden die het huwelijk van Christina met Gerald Nicolson hadden overleefd. Ze zouden prachtig staan bij haar nieuwe jurk.

Een stem zei: 'Er zit wier in je haar.'

Tessa opende haar ogen. Guido Zanetti stond aan de rand van de vijver, met één voet op het muurtje.

'De huishoudster zei dat jullie allemaal lagen te slapen,' zei hij, 'dus ik ben even gaan wandelen. Kom eens hier, Tessa.'

'Waarom?'

'Zodat ik dat wier uit je haar kan halen.'

Zijn ogen lachten. Guido zag er erg zelfingenomen uit, vond Tessa. Hij had Romeinse trekken, met krullend zwart haar en donkerbruine, vurige ogen. Hij droeg een lichtgekleurd linnen pak met een lichtblauw overhemd. Hij was ijdel, zich ervan bewust dat hij aantrekkelijk was – Tessa zag voor zich hoe hij zijn revers op hun plaats had geklopt voordat hij het palazzo van het gezin Zanetti verliet, en hoe hij zijn haar met zijn hand zou hebben gladgestreken. Guido hield graag afstand van de rest: zij waren kinderen, leek hij ermee aan te willen geven, en hij was een man.

Tessa zwom naar de rand van de vijver. De aanraking van zijn vingers terwijl hij een streng wier uit haar haar haalde deed haar sidderen. Ze voelde dat hij zich bewust was van zijn macht terwijl hij op haar neerkeek: zijn uiterlijk, zijn lengte, zijn leeftijd. Ze wilde hem een toontje lager laten zingen, hem van zijn voetstuk stoten.

‘Kom ook zwemmen,’ zei ze.

‘Dat kan jammer genoeg niet. Ik heb geen zwemspullen bij me.’

‘Ik bedoelde gewoon zo.’

‘Mijn kleren...’

‘Ik daag je uit.’

Ze zwom van hem weg, keerde op haar rug en trapte met haar voeten in het water. ‘Ik daag je uit, Guido!’ herhaalde ze.

Hij begon te grijnzen en trok zijn schoenen en jasje uit. Als een pijl dook hij het water in. Guido zwom met een snelle, sterke crawl. Toen hij vlak bij haar was, begon Tessa te lachen.

‘Zo,’ zei hij terwijl hij wat water uitspuwde, ‘ik heb gewonnen.’ Zijn overhemd kleefde aan zijn torso, nu donkerblauw gekleurd. ‘Dan wil ik nu graag mijn beloning.’

‘Ik trakteer op een ijsje bij Vivoli.’

‘Dat is niet de beloning die ik in gedachten had.’

‘Waar dacht je dan aan, Guido?’ vroeg ze. De vurigheid in zijn ogen wond haar op; ze wist al wat hij ging zeggen.

‘Ik wil een kus,’ zei hij.

‘En als ik je die nou niet wil geven?’ lachte ze, al watertrappend.

‘Dan kom ik hem toch halen.’

Ze zwom zo hard ze kon van hem weg, maar hij was sneller en ze begon te gillen toen hij haar om haar taille greep.

‘Een kus,’ zei hij. ‘Een kus, mijn mooie Tessa.’

Zijn lippen raakten de hare. Hun gezichten waren naar elkaar toe gedraaid, ze dobberden in het water. Toen sloeg hij zijn armen om haar heen. Hun monden smolten samen, ze sloot haar ogen en het tweetal zonk onder het wateroppervlak.

Het schemerige licht, de zachte aanraking van het wier. Donkere vormen in het water, als de ruïnes van een verzonken stad, en het lachen dat verstilde tot genot toen zijn mond de hare verkende.

Ze had geen adem meer en hij duwde haar naar de oppervlakte. Ze haptten naar lucht en hoorden in de ontwakende villa Millefiore een deur dichtslaan.

‘Kom op,’ zei hij, ‘snel.’

Hij klom op het muurtje en gaf haar een hand om haar uit de vijver te helpen. Ze trokken snel hun schoenen aan en hij pakte zijn jasje en haar jurk. Toen begonnen ze hand in hand te rennen, Tessa met haar andere hand voor haar mond om haar lachen te onderdrukken, over de kiezelstenen de lauriergaard in die langs een kant van de tuin liep. Onder het groene bladerdek werden hun kussen steeds dringender, hun natte lichamen drukten tegen elkaar terwijl het zonlicht in diamantachtige facetten tussen de bladeren door schitterde.

Ze was zeventien en de zomer van hun liefde was er een van verlangen en genot, van zijn vingers die door de hare waren gestrengeld terwijl ze over een pad liepen, en van zijn voet die tijdens het diner haar kuit streelde onder een tafel. Van 's nachts op haar tenen door de villa sluipen, langs de tafels en stoelen die in het donker opdoken als rotsen in een rivier. Tegen een van de muren stond een hoge, hoekige kast, als een zwarte toegangspoort naar een andere wereld. Er klonk een geluid, en Tessa bleef stokstijf staan, al haar zintuigen op scherp, maar het was slechts een muis die naar zijn hol achter de lambriseringsvluchtte. Toen ze heel zachtjes de deur naar het terras opende, werd ze overvallen door de warme geur van de nacht. Met de lichte, zekere tred van een dromer, rende ze over het terras en daalde ze af langs het pad.

Guido wachtte op haar; er klonk een gekraak van zijn schoen in het grind toen hij zich naar haar toe keerde. Ze werden uit het zicht gehouden door de cipressen die tussen hen en het huis in stonden, als wachters opgesteld aan weerszijden van het pad. Hij sprak niet, maar nam haar in zijn armen en kustte haar. Zijn hand ging over haar haren en ze voelde de warmte van zijn huid. Ze liepen naar het laurierbosje, waar ze gingen liggen op het zachte bladerbed. Zijn vingers streken langs de rondingen van haar kuit en langs haar zachte, tengere dijen. Toen hij haar buik aanraakte ontbrandde er een vuur in haar en ze leidde hem verwelkomend bij haar naar binnen.

Na afloop dreef er een koele bries over hen heen terwijl ze in de duisternis lagen. Het geklater van de fontein klonk als muziek in de verte. Op dat moment dacht ze dat ze elkaar voor altijd zouden liefhebben en dat hun geluk nooit zou eindigen.